

Nil Tresens. Portaveu de Greenpeace Ponent

“La conscienciació dels pagesos és fonamental”

A Catalunya es comet un homicidi cada cinc dies

La criminalitat creix per segon any seguit

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 26 de febrer del 2018. Any XLIII. Núm. 14560 - AVUI / Any XL. Núm. 13430 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6-7

Escridassada reial

PROTESTA • Monumental casseroлада de rebuig a la presència de Felip VI a Catalunya

FLEGMA • El monarca obvia la tensió i defensa la cooperació per mantenir el MWC a Barcelona

FERMESA • Torrent llueix el llaç groc a la taula presidencial i no aplaudeix el discurs del rei

El cordó policial no va silenciar la protesta pacífica i sorollosa contra la presència del rei Felipe VI ■ EFE

GSMA prioritza el funcionament

El Mobile arrenca amb velocitat i objectius més enllà de les tensions

Nacional

P8-9

Puigdemont es va adreçar a l'assemblea ■ FOTÒGRAF

L'ANC vol reprendre el full de ruta del 27-O

L'Assemblea renya els partits i aposta per implantar la República i defensar-la

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

801175-117878 ©

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

La unitat d'Espanya

El professor Nadal Oller preguntava als seus alumnes: "Qui va fer la unitat d'Espanya?". La resposta era variada i original:

Felip V, els Reis Catòlics, Primo de Rivera, Cervantes amb *El Quixot*, Cánovas del Castillo o Sagasta, Franco i altres ocurrències que no eren del gust del professor. El Dr. Nadal Oller clavava la resposta: "La unitat d'Espanya la va fer el tren." I és així. El tren ha passat al davant de polítiques sovint imposades per unir la pell de brau. Ara el tren AVE serveix d'unió molt més que no pas el dia a dia viscut de la política hispanocatalana. Fa deu anys que existeix l'AVE Barcelona-Madrid i des de fa poc el Madrid-Figueres en espera de l'acabament de la connexió francesa –encara que això depengui del país veí–. L'AVE Barcelona-Madrid és la connexió ferroviària més rendible del món. Tot un èxit, malgrat que ha servit d'excusa per construir altres trams peninsulars de benefici i de rendibilitat més que discutibles. Hi ha poques per-

L'AVE Madrid-Figueres funciona ara i funcionaria igual amb una Catalunya independent

sones que discuteixin aquest servei que no vagin més enllà de criticar que va arribar tard –el 2020 farà trenta anys de l'AVE Madrid-Sevilla–. Durant molts anys ha significat un calvari viatjar de Catalunya a Madrid tant per carretera com amb el pont aeri, malgrat que sempre s'ha entès malament que el quilòmetre zero de les comunicacions de l'Estat era a la Puerta del Sol de Madrid.

No hi ha cap dubte que el tren uneix positivament les dues capitals més importants de l'Estat. També hi ha trens entre Roma i Milà o Washington i Nova York, i d'altres... Hom es pregunta per què, amb tanta comoditat de transport, no hi ha una millor entesa política. Per què anys i anys de cops de porta de l'Estat a Catalunya. Ben segur que, davant d'una hipotètica independència de Catalunya, l'AVE Madrid-Figueres, amb la unió de totes les capitals catalanes, funcionaria com ara i continuaria sent la demostració de l'especial i sòlida relació entre els dos territoris que humanament estan units i políticament cada dia més separats.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

L'aversió al tacte

Tothom carreteja les seves manies i fa el que pot per vèncer-les. Jo he tardat anys a reconèixer una de les meves: no suportó que em toquin el cap. Els cabells, sobretot, que són una cosa de por: s'enreden, s'electritzen, te'ls enganxes a qualsevol lloc, et cauen i te'ls trobes passat un mes fets un manyoc en desaiugar la dutxa, o barrejats amb la borra del pis, penjant de l'escombria com un fil de teranyina o de bena de mòmia. Un cabell, un de sol que et caigui mentre et pentines i es quedi adherit a la pell de l'omòplat o l'espatlla fa que tot el cos es posi en guàrdia, s'estremeixi i s'impacienta, alertat per aquesta levíssima partícula que has d'afanyar-te a retirar d'una manotada, com un insecte nociu. "La nosa que arriba a fer un sol cabell!", em va dir un dia la mare, que s'havia estat barallant amb el coll de la camisa buscant-ne també un, i vaig entendre per què em costa tant anar a la perruqueria. No hi tinc res en contra. És un defecte meu. Per més que em pleguin la tovallola per dins del jersei i em desempolsin el clatell amb una brotxa de talc, l'endemà encara busco

“El perruquer em va anunciar que procediria a fer-me un massatge al cap

puntes de cabells com si cacés polls. Però el més intolerable, per a algú que sent aversió que li toquin el cap, és sotmetre's a la tenebrosa familiaritat amb què un estrany te'l ruixa amb aigua cremant, te l'ensabona amb productes que no veus, et fa rebotre les cervicals contra aquella palangana en forma de guillotina i, el pitjor de tot, et fica com si res els dits a les orelles i et grata per sota el lòbul amb una confiança que no recordes haver-li donat.

Un dia, un perruquer molt amable, després d'eixugar-me el cap, em va comunicar que procediria a fer-m'hi un massatge relaxant. Se'm van contra-

ure els dits dels peus i vaig començar a suar. Em notava el batec del cor en una vena de la temple, i vaig estar a punt de demanar-li si abans em deixaria prendre un ibuprofèn. No vaig tenir temps. El massatge capil·lar consistia a prémer el crani fent moviments circulars d'una lentitud zen, des de l'occipital fins a les celles, on la pressió de sobte s'intensificava fins a produir plecs al front, com si et volguessin perforar el pensament. Jauria que el noi cantussejava una lletania sinistra. Fins que em vaig incorporar, mig marejada, no em vaig adonar que tota l'estona havia fet servir guants. També ell es prevenia contra el tacte, la seva pròpia aprensio als altres, a la seva potencialitat infecciosa i invasiva. Em vaig sentir tristíssima, com si el món sencer es regís per una hostilitat latent, i vaig recordar el dia que van operar-me en un hospital on encara hi servien monges. Una d'elles, sense importar-li si jo era creient o no, va entrar a l'habitació i va fer una cosa que ja no es permet cap metge: em va agafar la mà. Era càlida, feia companyia. No l'he oblidada mai.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornés (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcel·la Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/tjepvn>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / [@Joan_Rueda](https://twitter.com/Joan_Rueda)

Estic cansat de...

Estic cansat de veure com els agents policials que van apallissar els nostres avis l'1-O perquè volien votar, i els seus superiors, reben homenatges i són promocionats, de veure com els nostres líders polítics són empresonats pel greu delictes d'implementar els resultats de les eleccions, que els nostres líders socials rebin el mateix càstig per haver defensat una opció política pacíficament, que els nostres representants escollits el 21-D hagin de fer reunions i pactes gairebé d'amagat davant l'amenaça de poder acabar a la presó, que l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem usin els informes del jutjat 13 contra els líders sobiranistes en una pràctica més que dubtosa, que la Guàrdia Civil i la fiscalia inventin veritables pel·lícules per no dormir per intimidar tothom que vulgui lluitar per la independència, que gran part de les manifestacions, ben lícites, de l'unionisme aca-

“Cansa l'actitud de l'Estat i els seus poders. No cansa la dignitat de Torrent, ni la de Madrenas, ni la de Sabater...”

bin amb agressions, que es dispari, sí, que es dispari, contra les finestres de les cases que tenen estelades als balcons sense que els Mossos hagin fet encara ni una detenció, que s'agredixi ciutadans pacífics pel simple fet de portar un llaç groc, que es condemni un raper per una cançó, que es retiri

una obra d'art perquè parla de presos polítics, que es pressioni arreu i es pagui amb favors inconfessables per aturar la projecció internacional del procés, que es truqui al president d'una companyia per exigir-li que tanqui la seva fàbrica a Catalunya, que es perseguixin professors per haver explicat als seus alumnes per què les seves aules estaven destrossades el 2 d'octubre, pallassos, mecànics...

En canvi, no em cansa gens que els nostres representants polítics denuncien dia sí i dia també que hi ha presos polítics. No em cansa gens l'actitud de Roger Torrent o de Marta Madrenas o de Dolors Sabater. I no només això, si ells defalleixen, els substituïrem per d'altres que mantinguin aquesta dignitat dempeus. I això fins que l'Estat espanyol entengui que està davant d'un conflicte polític que no té una altra sortida que la política. O l'empenyem a prendre-la encara que no ho entengui.

De reüll

Anna Puig

Grimpant els murs

Cada vegada que un investigat per la justícia espanyola surt en llibertat després de declarar al Suprem o a l'Audiència Nacional, l'independentisme respira alleujat. El primer que diem tots és: "No se'l queden!". És tanta la pressió que el govern espanyol ha posat contra els dirigents del procés a través dels seus jutges i fiscals, són tantes les mesures represores i totalment injustificades les que s'han dut a terme, és tan vergonyós que faci tants dies que els Jordis, l'Oriol Junqueras i en Joaquim Forn estiguin en presó

L'estratègia sobiranista sempre ha posat molt nerviós l'unionisme

preventiva, és tanta la impunitat amb què actua l'Estat, que es té la sensació que són capaços de tot. De fet, el seu objectiu és aquest: intentar dominar el moviment independentista a través de la por i la coacció. I ens hi hem de resistir. És més un treball mental que no pas cap altra cosa. Acaba sent una

guerra psicològica que tenim totalment detectada i, per aquest motiu, hi hem de fer front. Amb les armes que sempre ha utilitzat l'independentisme, que són la democràcia, la legitimitat dels nostres actes i la seva defensa per la via pacífica. I aquesta estratègia sempre ha posat molt nerviós l'unionisme. Perquè, malgrat les seves intimidacions, els partits sobiranistes sempre han tingut l'enginy i la paciència de trobar alternatives. Enfront de cada mur, sempre s'ha trobat la manera de grimpar-lo. No sempre amb la rapidesa desitjada. Però sempre grimpem.

Les cares de la notícia

REI D'ESPANYA

Felip de Borbó Rebuig merescut

La seva posició gens arbitral, sectària i dura contra una part important de la població, majoritària a Catalunya, provoca una gelor institucional i una protesta popular del tot lògiques amb motiu de la seva primera visita a Catalunya després de l'1-O. No hi ha normalitat a Catalunya, per a ningú.

VICEPRESIDENT DE L'ANC

Agustí Alcoberro Feina feta

L'historiador deixa la direcció de l'ANC després de sis mesos difícils per la detenció i empresonament del president, Jordi Sánchez, en què ha agafat les regnes i ha mantingut viva la mobilització, com es va constatar en les manifestacions multitudinàries a Barcelona (11-N) i Brussel·les (7-D).

PRESIDENT DE VENEÇUELA

Nicolás Maduro Èxode massiu

Més de dos milions i mig de veneçolans han abandonat el país sud-americà des de l'arribada del chavisme al govern, fugint de la fam, la inseguretat i la persecució de les forces de seguretat. La crisi econòmica i política i l'emigració massiva són la cara més negativa del règim veneçolà.

EDITORIAL

Els EUA i les armes

La xacra dels tirotejos massius als Estats Units ha reactivat el vell debat del fàcil accés a les armes en aquell país. Fa pocs dies van ser 17 estudiants en un institut de Florida; l'any passat, 58 vianants abatuts per un franc tirador a Las Vegas; 19 dels 33 tirotejos més mortífers de la història moderna dels EUA s'han produït durant aquest principi de segle. Les dades són esfereïdores i la societat nord-americana està començant a reaccionar. Els estudiants s'han posat al capdavant d'un moviment que creix dia a dia i que exigeix als polítics que facin el que calgui per posar fi als tirotejos als instituts i que té anunciades mobilitzacions a Washington i altres capitals del país. I no estan sols. Una trentena de grans empreses han trencat amb l'Associació Nacional del Rifle arran de l'última massacre. La pressió social i mediàtica ha obligat el president, Donald Trump, a pronunciar-se, però ningú espera grans solucions de l'home que ha proposat armar els professors per evitar nous tirotejos a les escoles.

Els EUA tenen un problema amb les armes que no té fàcil solució. La Constitució del país estableix que qualsevol persona té dret a tenir una arma per defensar-se. L'Associació Nacional del Rifle ha finançat la campanya de la meitat dels congressistes i és un lobby de pressió influent en les polítiques de l'administració. I per si amb això no n'hi hagués prou, milions de ciutadans de l'anomenada Amèrica profunda defensen el dret a portar armes i s'oposen a qualsevol restricció d'aquest dret. En aquesta situació les mesures que es proposen –apujar l'edat mínima per comprar armes de 18 a 21 anys, eliminar dispositius de ràfega, més control d'antecedents penals...– són simples pedaços que estan molt lluny d'una solució efectiva que necessàriament implica una major consciència col·lectiva del problema i mesures més profundes i contundents.

Tal dia com avui fa...

1 any

Setge pel 3%

Un testimoni protegit implica per primer cop Artur Mas i Germà Gordó en operacions que s'haurien fet abans del 2010.

10 anys

Fracàs de Rajoy

Rajoy no se'n surt. Zapatero aguanta l'embat d'un líder del PP que intenta explotar la crisi. El líder del PSOE furga en les contradiccions dels populars.

20 anys

Calendari electoral

Dirigents de CiU denuncien pressions per avançar les eleccions catalanes. Pujol manté la previsió del primer trimestre de l'any següent.

Full de ruta

Jaume Vidal

Olé Olé, Marta Sánchez

No m'estranya que Marta Sánchez es posi a cantar l'himne d'Espanya, el grup que li va donar la fama portava el nom d'Olé

Olé. Tampoc és casualitat que un dels seus èxits en solitari sigui *Soldados del amor*. Fer referències a la milícia per parlar d'enamorament escau a una artista que a finals de 1990 va viatjar amb Olé Olé al golf Pèrsic per encoratjar l'exercit espanyol. Marta Sánchez, que deu el seu ros platí al seu emmirallament amb Marilyn Monroe, també va voler seguir els passos de l'actriu americana, que va actuar a Corea davant de les tropes del seu país. Ara tracta de convertir en un tema pop una marxa militar. D'entrada ha substituït el "nana-nana" per: "Crece mi amor cada vez que me voy, pero no olvidas que sin ti no puedo vivir", uns versos que ni en la millor època de la cançó de l'estiu es podrien superar. Em recorda el tema de Camilo Sesto *Algo de mí*: "Te vas, amor, pero te quedas porque formas parte de mí." Uns diuen que, a

Marta Sánchez, que va triomfar amb 'Soldados del amor', converteix una marxa militar en un tema pop amb una lletra de la millor època de la 'canción del verano'

l'himne espanyol, no li cal lletra; d'altres que ja té els versos de José María Pemán. "Alzad los brazos, hijos del pueblo español, que vuelve a resurgir", un encàrrec de Primo de Rivera de què Franco s'aprofitaria. També hi ha les versions alternatives: la que es cantava al pati quan a les aules hi havia el retrat del Generalísimo: "Franco, Franco, que tiene el culo blanco, si lo lavas con Persil, le vuelve a relucir", i la versió catalana que cridaven els xirucaires: "Visca Espanya penjada d'una canya, quan la canya es mou, Espanya adeu-siau." Cap d'aquestes darreres deuen plaure a Rajoy, que es va llançar a felicitar la cantant, que en el seu currículum també té el mèrit d'haver estat portada d'*Interviú*. Potser el líder del PP havia estat un fan de Marta Sánchez però, veient les recents imatges del *presidente* ballant, dubto que hagués practicat als anys vuitanta el característic ball *tecno-pop* de portar alternativament una cama contra l'altra. Sigui com sigui, el patriotisme espanyol passa ara per una diva pop. Diva és un dir.

Tribuna

Narcís Oliveres i Terrades. Exconseller de la Generalitat. Doctor en dret

L'esperança

Immediatament després de les eleccions presidencials franceses, del 23 d'abril/7 maig del 2017, Enrico Letta, ex-primer ministre de la República Italiana, en unes declaracions a *Le Monde* va dir: "El món polític viu un veritable sisme: és la fi dels partits!" Els resultats van ser la constatació que la majoria dels electors ja no s'identifiquen amb una ideologia. Decideixen en el darrer moment, en funció del que perceben com el seu interès. Per adaptar-se a l'exigència d'eficàcia actuen moguts pel pragmatisme: "What matters is what works", deia Tony Blair. Allò que compta, és allò que marxa. Tots els sistemes estan sotmesos al principi denominat d'*entropia*, terme manllevat a la termodinàmica, i que significa que tots van, sense excepció, vers una degradació natural. El politòleg britànic Colin Crouch va crear el concepte de *postdemocràcia*. Quan els electors se senten condemnats a optar entre experts despolititzats que no volen rendir cap compte dels seus mandats i populistes baladrers incapaços d'assolir cap dels resultats que prometen, es corre el risc d'una frustració de l'electorat.

EL MEU AMIC SANTI VILA en un acadèmic article publicat a *La Vanguardia* el dia 14 cita l'historiador americà Timothy Snyder, una de les figures més rellevants en el tractament dels totalitarismes, i el seu assaig *Sobre la tirania*. Comenta Vila que encara que pugui semblar inversemblant o exagerat fins i tot la democràcia més sòlida pot quedar segrestada per nous tirans autoritaris disposats a aconseguir el poder i a exercir-lo des del majoritarisme. Jo hi afegeixo que no només estan disposats a exercir-lo, estan disposats a mantenir-s'hi. Els 20 capítols de l'assaig proposen una sèrie d'idees elementals per preservar les llibertats, com ara (no les citaré totes) no demostrar una obediència anticipada, protegir les institucions, fer atenció als mots, sentir-se responsable... Remarca Mario Turchetti, historiador, matemàtic, pianista, que el mot *tirania* a partir del segle XIX no és gaire utilitzat en el vocabulari polític i que una de les raons és que no es distingeix del mot *despotisme* i que entre els dos s'ha instal·lat un ambigüitat tal que el terme *dictadura* va acabar per ser preferit. Des de fa anys els signes de desestabilització de la democràcia abunden a

l'Estat espanyol. El partit del govern central ha segrestat la Constitució. El mateix president va expressar el seu desig que a Catalunya hi hagués un president "normal" (!). Què entén per un president normal? És normal haver intervingut una autonomia, convocant ell mateix unes eleccions en les quals el seu partit ha obtingut 4 diputats sobre 135?

ELS CATALANS VOLEM RECUPERAR les llibertats perdudes el 1716, no dic el 1714, esmento la data del Decret de Nova Planta, prova documental de la seva existència i que no tenint el caràcter d'evocacions antihistòriques tard o d'hora estan cridades a rebrotar, com afirma Santi Vila. Tenim, com deia Noam Chomsky en *L'optimisme contra la desesperança: converses amb J.C. Polychroniu* (Lux 2017), dues opcions: la pessimista, que consisteix a abaixar els braços i, fent-ho, contribuir que el pitjor arribi, o l'optimista, que consisteix a prendre totes les ocasions que es presentin i, fent-ho, contribuir a la possibilitat d'un món millor. L'esperança no només és encara possible, és més que mai indispensable.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Els dirigents de la UE, en decadència

Després que el Tribunal d'Estrasburg va tenir al banc dels acusats el govern espanyol per l'afer dels subsaharians retornats al seu país amb denegació d'asil polític; després també perquè la policia va maltractar dos membres d'ETA –en aquest cas el Tribunal d'Estrasburg ha condemnat Espanya–; després que el Sr. Rodrigo Rato, que va ostentar el càrrec de director general de l'FMI acompanyat de l'afer de Bankia amb el rebombori i problemes bancaris que va promoure i la crisi econòmica pertinent. Després que l'economista espanyol Josep Maria Gay de Liébana diu amb contundència que el deute espanyol és impagable i que Espanya està en fallida. Després que el Parlament Europeu considera el Sr. Philip Lane més convincent i amb millor currículum per ocupar

la vicepresidència del Banc Central Europeu, resulta que Irlanda retira el seu candidat favorit de l'eurocambra just abans de la votació definitiva. Després de l'historial que presenta Espanya, els populars europeus han trobat la fórmula per poder introduir al BCE un home amb escassa experiència en política monetària i que va ser designat pel *Financial Times* com el pitjor ministre d'Economia de la UE. És molt significatiu que encara el Parlament Europeu doni confiança a un dirigent espanyol. Sembla que la seva candidatura pot estar condicionada a un futur vot espanyol favorable a la presidència alemanya del BCE. Ara encara més al Sr. Rajoy li faltará temps per dir que no hi ha cap govern del món que digui res en contra de la seva política a Catalunya, i que Europa té confiança en Espanya.

MIQUEL ROCA NIUBÓ
Premià de Mar (Maresme)

Opinions i agraïments

Aquests últims anys he pensat sovint que la CUP estirava massa i esperava massa d'un poble que no estava prou madur per prendre decisions arriscades i seguir-los en projectes que podien conduir-nos a l'abisme. Els polítics tampoc tenien l'empenta necessària per actuar al marge de les seves mentalitats partidistes i prioritzar la consecució de la independència de Catalunya. Vull agrair el que han dit i fet les exdiputades Mireia Boya i Anna Gabriel aquests últims dies, la seva integritat i el seu coratge. Hi ha una qüestió que em sembla fonamental: cal treballar aferrissadament per ampliar la base social favorable a l'independentisme. Crec que és la clau més potent que ens obrirà la porta de la llibertat.

ANNA DOMÈNECH
Barcelona

'L'illa' i 'L'hora'

Al meu entendre, *L'illa de Robinson* és el millor programa televisiu català que tracta l'actualitat política catalana. Admiro, entre d'altres coses, la claredat i el bon judici del seu moderador, Igor Llongueres, la qualitat intel·lectual dels seus participants, la seva bona educació i el seu bon humor. A diferència de tants programes de discussió política d'altres cadenes, el que aconsegueixen és aportar notícies d'última hora i punts de vista penetrants i assenyats, equilibrant-se mútuament i estimulant i enriquint l'espectador. Al meu parer, Matthew Tree, que dirigeix *Our Finest Hour*, fa el mateix per als espectadors de parla anglesa o per a qui vulgui millorar el seu domini d'aquella llengua. Dos grans èxits d'El Punt Avui Televisió! Algú ho havia de dir!

HENRY ETTINGHAUSEN
La Pera (Baix Empordà)

La frase del dia

“Abans que tècnic, soc persona. Si he trencat les normes, accepto la sanció, però el llaç estarà amb mi fins al final”

Pep Guardiola, ENTRENADOR DEL MANCHESTER CITY

Tribuna

Míriam Díez Bosch. Directora Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Fita, 1999

Domènec Fita desplega una mirada sense prejudicis. Aquesta netedat en l'esguard no és habitual. És un artista, i això és propi dels artistes, direu. Però no tots els artistes disposen d'aquella perspectiva fina, curulla de talent, intuïció i rotunditat que ell destil·la en persona i a través de l'obra. Al seu taller de Montjuïc, a Girona, ha format creadors. I s'ha format, autoformat, reformat, deformat, informat. S'ha fet i desfet a ell mateix, com a bon escultor que és. Vaig entrevistar-lo en aquest seu refugi l'estiu del 1999. No era una època pletòrica. Feia pocs mesos que s'havia mort el meu pare, que me n'havia lloat el talent. Vaig arribar-hi expectant, amb aquella reverència que tens davant dels grans personatges. En Fita és un artista integral que no pertany a cap estil, perquè ha creat el seu, em va dir el fotògraf que venia amb mi, en Jordi Soler. Fita em va revelar que “cada persona, quan fa art, sense adonar-se'n treu molt de si mateix. L'art és el retrat de la persona que el fa. Jo, sense adonar-me'n, faig *fites* i vostè faria *miriams*”.

EN AQUESTS MOMENTS dels seus 90 anys, a Girona hi ha 5 exposicions, i li plouen premis i reconeixements. En falten més, i en un àmbit mundial. L'exposició que li dedica el Museu d'Art de Girona, *Divorcis amb la tradició*, et capbussa en aquest univers de plecs i rebrecs, Venus, natures, textures... allí l'artista gironí poua en l'autoretrat (un del 1947 ens torna una imatge d'un Fita bon nen amb un posat de semblo-una-cosa-però-en-soc-una-altra), oferint també propostes religioses esplèndides. El nu, el buit, el *Crist jacent* del 1958 que reposa a la catedral de Girona són peces aclaparadores.

EDUCAT SEGONS EL SISTEMA Montessori, en plena repressió franquista, va viure la soledat en el període dels estudis de

belles arts. Cicatritzat per l'època, em va confessar en aquella entrevista per a *Presència*: “M'han estimat, i m'estimen.” Només les ànimes privilegiades ho poden pronunciar, i Fita ho podria esculpir. Recordo que parlava molt de l'amor. Per ell, “el valor religiós està d'acord amb estimar”, el valor més preuat que hi ha, i que no té comparació amb cap altre valor a la vida”. L'amor per sobre de tot, de l'obra, de les idees.

I si és un valor tan important, seria bo que el poguéssim dosificar i sabéssim que és més important que l'econòmic i d'altres.

EL VALOR ESPIRITUAL o religiós d'una societat és molt important, però el fet que històricament hi hagi hagut errors i equívocs fa que se'n dubti, reconeixia Fita. “Per mi, l'art i la religió estan interrelacionats i conflueixen en allò més central, que és estimar”. Entrevistar Fita s'estava convertint en un plaer per als sentits: no només veia la seva obra o gaudia de les seves paraules, sinó que el

contingut que ell anava verbalitzant m'interpel·lava i ha anat tornant amb els anys, com una cantarella interior. “L'art religiós és un art al servei d'una causa, d'una cosa. Penso que no cal que l'artista sigui creient però sí competent”, em va respondre a una de les meves ingènues preguntes, que devia ser si l'artista que fa art religiós ha de ser creient. Aquesta seva lapidària frase l'he recordat sempre per la seva aplicabilitat també al periodisme o a la literatura religiosa.

EM CONFESSAVA que sentia el deure de donar molt, perquè havia rebut molt: “Diuen que ens demanen compte dels talents, de si els hem aprofitat, doncs és així. Quan fa art religiós, l'artista dona quelcom que per a ell representa un esforç”. Fita és un home d'un talent enorme. Escric aquest article des d'un edifici colossal de Nova York, i no em costa gens imaginar-me “fites” en aquesta ciutat, de gran format, a places o catedrals. Fita és un d'aquells referents que hem d'afegir quan parlem de Girona, dels germans Roca, del Girona FC. A la ciutat del Tapís de la Creació, hi ha un creador multidisciplinari que ens fa honor, i que en el camp de l'art i l'espiritualitat aporta qualitat i originalitat a cabassos.

AQUESTS DIES hem tingut per Catalunya Friedhelm Menneke, el jesuïta alemany que probablement sap més de la intersecció entre espiritualitat i art d'avantguarda. L'art ha estat ple de recel i difidència envers allò religiós, sovint perquè la religió l'ha volgut dominar i encapsular, i el bon art s'escapa. Fita representa una síntesi digna d'estudi d'àmbit internacional entre aquestes aigües sempre en moviment que voregen l'art i el transcendent. Fita, un nou *hashtag* que caldria popularitzar i viralitzar en temps de propostes més aviat escasses en aquesta síntesi.

“Fita representa una síntesi digna d'estudi internacional entre aquestes aigües que voregen l'art i el transcendent”

De set en set

Anna Carreras

Monotema

“**M'** agrades perquè no ets òbvia. / Perquè no pots resultar-li atractiva / a un paio de ciències pures.” Santi Bal-

mes ho escriu al poema *Trémula* i jo m'hi veig, als meus quaranta anys i amb una idea clara de qui soc. Em distrec amb relativa desimboltura. Fujo de qui em vol ensinistrar amb unes normes entestades a treure enfora la pitjor versió de nosaltres. La mediocritat m'atterra, com el color beix. Sé riure'm de mi; no podria ser un disc, no tinc cara A i cara B. Gasto una idea de llibertat que esquivava les actituds d'esnob que avui ho peten al club esquerdat de mentida on ens ha tocat de sobreviure. Soc la rossa i la morena, la que et tenyeix les venes. Puc

Sé riure'm de mi;
no podria ser un disc,
no tinc cara A i cara B

ser l'huracà d'escala descomunal que t'escombra i et deixa tirat i em puc bressolar com una fulla quan em tens a frec de dits. La música i la lectura em salven, em són part de la teràpia i m'estalvien uns calés al psiquiatra. Em caic bé, sense vanitat, aquí i a Moscou. Llepo el perfum de l'ara, sempre a flor de pell, de vegades massa. No em sento sola quan estic amb mi. M'he muntat un univers ric i ramallut, entre l'escudella de tota la vida i la delirant esferificació de la camèlia. Palpable o sideral, sense mitges tinctes, dedico un sol major a qui gestiona malícia. El món cínic té clivelles que activen el record i la fantasia des de caixes de cartró escampades sota cels crepusculars. No veure-hi del tot clar rere els vidres blaus d'unes ulleres *steampunk*, driblar el perill, caure-hi de quatre potes, ser una principiant en tot. Els auriculars em fan de filtre. Soc la nena imantada a la via del tren del desig: *Wild is the wind*, diu el Duc Blanc de mirada bicolor.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'ANC es torna a posar en marxa

L'assemblea general de l'entitat reclama la República i assolir un poder efectiu i no dependent

Creix el nombre d'homicidis a Catalunya

L'índex de criminalitat augmenta al país per segon any consecutiu

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El rei Felip VI fa l'orni

PLANTADA El monarca espanyol obvia la tensió institucional i defensa la cooperació per mantenir el MWC a Barcelona **ESCRIDASSADA** Monumental cassolada de rebuig a la presència del Borbó a Catalunya

Emili Bella
BARCELONA

Felip VI l'Escridassat va sentir l'enorme cassolada i la xiulada de milers de catalans que van protestar per la seva presència a Barcelona en el marc de la inauguració del Mobile World Congress (MWC). Tot i que no va veure la pancarta que denunciava l'existència de presos polítics penjada al balcó del davant del Palau de la Música, on se celebrava el sopar de benvinguda del congrés, perquè va entrar pel lateral, el monarca va percebre l'escridassada, que traspassava les parets i es colava fins a l'escalinata.

En el discurs, el Borbó no va fer cap referència a la situació política ni a la plantada institucional en el besmans de recepció per part de les principals autoritats que el 155 no ha engarjolat o enviat a l'exili. Es va limitar a defensar la "cooperació institucional" per al manteniment del MWC a Barcelona, després que el govern espanyol culpés el president del Parlament, Roger Torrent, i l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, de fer-ne perillar la continuïtat.

Tots dos van seure a la -molt masculina- taula presidencial amb el monarca al davant, a prou distància per no haver de parlar, però no van rebre'l a la porta. El llaç groc de la solapa de Torrent, que no va aplaudir el rei, era l'únic de la taula. Qui sí que va reverenciar Felip VI en el besmans va ser l'alcalde socialista de l'Hospi-

talet, Núria Marín, i el president de la Cambra, Miquel Valls. A la porta, també l'esperava el major dels Mossos, Ferran López.

Felip VI va lloar l'"èxit" de col·laboració institucional per fer possible el Mobile i va apostar perquè es "continui consolidant de cara a una projecció i una influència mundials, i ho faci des d'aquí mateix, des de Barcelona, candidata per donar cabuda al centre tecnològic europeu que desenvolupi la tecnologia 5G". En un discurs en an-

Torrent va lluir un llaç groc a la taula presidencial i no va aplaudir el rei

glès, en català i en castellà, el rei va obviar l'evident tensió institucional i l'absència forçosa del president de la Generalitat.

No cal dir que no es va disculpar per haver beneït l'*¡A por ellos!* contra els votants del referèndum de l'1-O en el seu discurs televisat del 3 d'octubre, un dels motius pels quals rebia l'escridassada. El principal absent, Carles Puigdemont, deia via Twitter: "Felip VI serà benvingut a la República de Catalunya com a màxima autoritat d'Espanya quan demani perdó pel seu paper inconstitucional el mes d'octubre passat."

El govern espanyol va deplorar l'actitud "irresponsable i mesquina" de les institucions catalanes, va qualificar d'"insolència" la plantada i va adver-

Roger Torrent i Ada Colau, a la taula presidencial del sopar de benvinguda del MWC, amb el rei i Sáenz de Santamaría al davant ■ EFE / QUIQUE GARCÍA

tir que "estan posant en risc que Barcelona pugui continuar sent la seu d'un esdeveniment global de tanta importància" com és el MWC, segons fonts de La Moncloa.

Colau va defensar la llibertat d'expressió en el seu parlament, però la contundència la va deixar per a les xarxes socials: "En una democràcia avançada, qualsevol càrrec públic, el rei també, ha de poder ser criticat i qüestionat. I més si no és un càrrec elegit democràticament, sinó hereditari. Per tot això, avui i demà coincidiré cordialment amb el rei, però no participaré en

el besmans, que, com el mateix nom indica, és un acte d'homenatge i vassallatge, impropis d'una democràcia del segle XXI."

Mariano Rajoy s'ho va perdre. La vicepresidenta espanyola, Soraya Sáenz de Santamaría, acompanyava el monarca en el sopar, per a uns 200 convidats, i avui ho farà en l'acte d'inauguració del congrés. Altres assistents a l'àpat eren el ministre d'Energia, Turisme i Agenda Digital, Álvaro Nadal; el delegat del govern a Catalunya, Enric Millo, i el director general de l'entitat organitzadora del MWC (GSMA), Mats Granryd.

Les mostres de rebuig ja havien començat al matí amb la del vicepresident de l'Assemblea Nacional Catalana, Agustí Alcoberro, que es va referir al rei com a persona *non grata* per a l'entitat. Un grup de cantaires de l'Orfeó Català va emetre un comunicat per lamentar la presència del rei al Palau de la Música. Li retreuen el discurs del 3-O, "especialment greu i rebutjable" perquè "va abonar la violència contra el poble català".

Era la primera vegada que Felip VI tornava a trepitjar Catalunya després de l'escridassada de la manifestació posterior als

atemptats de l'agost, però sobretot era el primer cop que venia al Principat després del discurs que avalava les càrregues policials del referèndum. No en va, el Palau estava fortificat, amb el cordó policial ben lluny i la Via Laietana buida. Al llarg de la tarda, els Comitès de Defensa de la República (CDR) van escampar la cassolada per la capital. Hi va haver diverses càrregues policials -amb almenys un detingut-, i a la nit es repetien. A partir de les nou del vespre, els carrers del país van viure una cassolada massiva i una claxonada multitudinària. El Borbó sopava. ■

L'APUNT

Hoffman, feliç al 'village' del Mobile

Rosa M. Bravo

El Mobile World Congress reclama estabilitat, però la tensió política s'ha fet palesa en la inauguració del MWC tot i l'acte institucional amb què, a principis de mes, es va complimentar el conseller delegat de la GSMA, John Hoffman. De vegades, les escenes grandiloqüents fan oblidar els petits detalls, i sovint aquests són essencials, com ara l'escena que mostra Hoffman,

somrient, amb una copa de vi al costat de l'alcalde de l'Hospitalet, Núria Marín, al *village* gastronòmic de la plaça Europa. Marín ha sabut captivar Hoffman amb coses tan senzilles com ara unes bones tapes i una cervesa fresca al sol, excuses que aprofita per vendre-li els avantatges de mantenir el MWC a l'Hospitalet. I a Barcelona, és clar.

Aspecte dels voltants de la Via Laietana, amb manifestants contra Felip VI, ahir a la tarda ■ ANDREU PUIG

L'actuació policial al Palau provoca cinc ferits lleus

CORDÓ • Fortes mesures de seguretat impedeixen l'accés a tota la Via Laietana **COPS** • Els Mossos contenen els manifestants amb càrregues **DETINGUT** • A una persona se l'acusa d'haver agredit efectius policials

M. J. Jordan
BARCELONA

“Érem al davant del Palau de la Música quan uns vint policies ens han dit amablement que marxéssim, i ho hem fet, però una mica més enllà hem vist com algunes persones que no volien sortir rebien cops i queien a terra”, explicaven a aquest diari dues senyores, la Montse i la Maria, que havien anat a protestar

contra Felip VI tan d'hora que encara no s'havia establert el fort perímetre policial que encerclava el Palau de la Música.

Eren les 18.30 hores quan se les feia sortir pel carrer Comtal, el mateix lloc on poc abans hi havia hagut un altre episodi conflictiu: “Hem vist venir cap a nosaltres uns quants policies que, amb càrregues i empentes, obligaven la gent a marxar més lluny. Jo anava amb la meva nena”, deia l'Oli-ver, vestit amb una dessuadora

gropa. “Han tret les porres i han demanat identificació a la primera filera”, explicava un fotògraf.

Les càrregues dels Mossos per contenir els manifestants que intentaven accedir a la Via Laietana van provocar cinc ferits lleus, que van ser atesos per ambulàncies, entre els quals hi havia la regidora de la CUP a Barcelona Maria José Lecha, que es va queixar per Twitter de l'actuació policial. Els Mossos van detenir una persona per haver atacat presump-

tament agents policials.

Tot l'accés a la Via Laietana estava bloquejat per furgonetes policials i efectius antidisturbis. A tocar de la plaça Urquinaona, des de les 17 hores, hi havia molts ciutadans convocats pels CDR armats amb cassoles i xiulets, cantant *Els segadors* i cridant *Fora el Borbó!* i *Fem República*. La Teresa, que venia de Roda de Ter, duia una safata amb nanses i flors gravades: “He fet tantes cassolades que he comprovat que aquesta és la que millor sona”, deia al costat del Jaume, de 67 anys, que tenia les mans ennegrides de tant fer sonar les tapes de cassola: “Al rei no l'hem votat i, amb tot el que està passant, que no ens queda ni una pensió digna, jo m'avergoonyeixo de tenir DNI espanyol.”

A la plaça de la Catedral es van produir escenes de tensió entre unionistes i independentistes

Als carrers que van a parar a la Via Laietana s'aplegaven centenars de manifestants amb bufandes grogues i cartells republicans, fins i tot a la part baixa, per on anaven arribant els vehicles oficials, que eren xiulats amb molta força. Quan va arribar el rei, es va sentir l'himne de Riego des d'un balcó. El carrer Joaquim Pou era ocupat per un grup de persones amb banderes espanyoles i de Tabàrnia que entonaven crits de *Puigdemont, a prisión*. La convivència entre independentistes i unionistes va ser pacífica, excepte en algun moment, com ara quan van confluïr a la plaça de la Catedral, que van haver de ser separats pels Mossos.

NO BUSQUIS MÉS
HO TENIM TOT EN OFERTA

MOBLES RESTAURATS
MOBLES PER RESTAURAR
CERÀMICA

CARBONS VEGETALS
PÈL-LETS
GRAVES
ESCORÇA

TERRES
ROLDOS

RACÓ GOURMET
VINS
CAVES
LICORS
OLIS
REGALS

PINSOS PER ANIMALS
CASETES PER GOSSOS
EINES JARDINERIA
FERRETERIA
BARBACOES

TRACTAMENT D'AIGUA
FITOSANITARIS
SALS
JARDINERIA
FLORISTERIA
CISTELLERIA
REGADORES

**AGRIPLANT
HUGUET**

Ctra. Ponts s/n - 08280 CALAF
Tel. 655 633 519 / 93 869 80 19
huguet08280@gmail.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'assemblea de l'ANC va homenatjar al final els familiars i amics dels empresonats, amb el suport de les altres principals entitats sobiranistes ■ ANDREU PUIG

L'ANC aprova reprendre el full de ruta de després del 27-0

■ Aposta per implantar la República i ampliar l'acció davant els tribunals i l'opinió pública europea, sense afegir-hi cap esmena ■ Renya els partits perquè no han restaurat encara el govern legítim

Òscar Palau
BARCELONA

“Hem de restituir el govern legítim i reprendre el camí del 28-0, que va quedar bloquejat, plantar cara al govern espanyol, fer costat a la República i a les accions necessàries per implementar-la.” Així resumia el coordinador d'incidència política de l'Assemblea Nacional Catalana, Jordi Pairó, el full de ruta per als pròxims dos anys que l'assemblea general va aprovar ahir per aclaparadora majoria, sense incorporar al final cap de les 116 esmenes vives que es van votar al pavelló de la Mar Bella de Barcelona.

També es van tombar, en una cita que es va allargar vora sis hores, les dues esmenes a la totalitat presentades, una que proposava un full de ruta nou i l'altra, la dissolució de l'entitat per no haver acom-

plert objectius ni haver aconseguit quedar prou al marge dels partits. “Cal més que mai una ANC unida i independent, amb capacitat de generar grans consensos en l'objectiu irreversible de la República”, proclamava el vicepresident, Agustí Alcoverro, al capdavant des de l'empresonament del llavors president, Jordi Sánchez—“passi el que passi sempre tindrem relleu”, en reflexionava com a lliçó—, i que ahir s'acomiadava perquè no repetirà en el secretariat.

El líder en funcions, que també feia autoocrítica per haver confiat a l'inici del procés en la qualitat democràtica tant de l'Estat com de la UE, admetia que veu “amb preocupació” que dos mesos després de les eleccions encara no hi hagi acord per restaurar el govern legítim, en un altre dels missatges—abans Pairó ho havia qualificat de

Les frases

“A aquest projecte no hi renunciaré mai, ens necessita a tots (...) Si tenim la paciència suficient, guanyarem”

Carles Puigdemont
130È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Us demano que, quan surti de la presó, em feu un lloc i ens disposem junts a continuar fent camí”

Jordi Sánchez
EXPRESIDENT DE L'ANC

“La nostra força està intacta i és la gent: més de dos milions de persones que no canviaran de projecte”

Agustí Alcoverro
VICEPRESIDENT DE L'ANC

Eleccions el 17 de març amb diversos candidats

L'assemblea general d'ahir va aprovar per àmplia majoria la convocatòria d'eleccions el dissabte 17 de març al secretariat nacional, ens del qual una setmana després sortiran els nous càrrecs dirigents. Entre ells, el nou president, càrrec vacant des que a l'octubre Jordi Sánchez va ser empresonat i poques setmanes després va dimitir per anar a la llista de JxCat. Els estatuts de l'entitat fan que gairebé dos terços dels actuals compo-

nents del secretariat hagin de plegar, amb la qual cosa es preveu una àmplia renovació. El mateix Alcoverro feia ahir una crida a presentar-se en un procés que s'iniciarà la setmana vinent amb la ratificació dels candidats a les seves assemblees territorials.

Després que en les últimes setmanes ja s'apuntessin els noms del president del Cíemen, David Minoves, i de l'exdiputat de la CUP Antonio Baños—que ahir indicava que de

moment aspira a repetir en el secretariat—com a candidats al lideratge, ahir se'n confirmaven dos més: l'actual cap de premsa de l'ANC, Adrià Alsina, que algun cop ja n'ha exercit de portaveu, i el vicepresident del Cercle Català de Negocis, David Fernández, que discrepa de l'excessiva dependència dels partits. La professora d'economia Elisenda Paluzie es presentarà al secretariat, però no preveu fer-ho a la presidència.

“malauradament lamentable”—, que es va repetir durant la matinal. Això sí, el discurs d'Alcoverro era de confiança en les possibilitats de la República, que veu “inevitable” pel creixent i per “irreversible” suport social assolit. En un missatge escrit des de la presó, l'expresident Jordi Sánchez s'afegia als ànims per afrontar els canvis que hi haurà a l'entitat i donava ple suport a qui en sigui el pròxim president, tot animant-la a continuar treballant en la “capacitat mobilitzadora”, a la qual es comprometia a unir-se quan surti. En la mateixa línia, el president Puigdemont, en un missatge des de Brussel·les, es comprometia a mantenir-se implicat en el projecte des de l'exili, on pot expressar les seves idees “sense perill”, i animava tothom a persistir i mantenir-se fidel al projecte.

Disposats a la presó

Amb el nou full de ruta, l'ANC es proposa mantenir-se com a “pal de paller” en la construcció de la República, en col·laboració—que no en competència—amb els nous moviments socials que han aparegut després. “Això no vol dir que l'ANC estigui amortitzada”, proclamava Pairó, que aprofitava per advertir tots els líders polítics i civils “que hi ha i els que hi haurà” que han de tenir “molt clar” que el seu camí potser passa també per la presó. “Només acceptant les conseqüències de la lluita serem lliures per dur-la a terme”, indicava.

Entre les futures fites que Alcoverro destacava hi ha la potenciació de l'acció exterior, per intentar guanyar-se les simpaties de l'opinió pública internacional, sobretot a Europa, a fi que faci canviar de posició els seus governs respecte a Catalunya, ja que aquest és el punt on “més feble és l'Estat espanyol”, amb el qual ja es dona per perdut l'intent d'establir cap diàleg bilateral. En paral·lel, s'anuncia una campanya de denúncia de la repressió judicial que ha afectat el moviment independentista—que avui ja té més de 1.100 encausats—davant les institucions europees i internacionals, com ara l'ONU, juntament amb altres entitats. Tot plegat, sense oblidar que cal augmentar la base social per “enfortir” la majoria per la República. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Crida a una gran mobilització l'11 de març a Barcelona

■ Pressiona els partits perquè facin govern i comencin a desplegar la República ■ Serà de Drassanes a la Ciutadella

Ò. Palau
BARCELONA

L'ANC continua plantejant el manteniment de la mobilització del gruix de l'independentisme com una de les principals armes per defensar els objectius bàsics: la recuperació del govern legítim i la implementació de la República. D'aquí que, i vista a més la incertesa en l'acord definitiu de legislatura entre JxCat, ERC i la CUP, ha decidit moure fitxa i convocar una nova gran mobilització d'aquí a tot just dues setmanes, el diumenge 11

de març a Barcelona. "Hem de fer un 11 de setembre l'11 de març", proclamava el vicepresident, Agustí Alcoberro, que s'acomiarà així del càrrec, juntament amb bona part del nucli dirigent. La concentració està convocada a les cinc de la tarda a tota la façana litoral, que va des de l'àrea de Drassanes fins a l'entrada al parc de la Ciutadella, passant pel passeig de Colom i el d'Isabel II.

"Avançarem sis mesos la Diada", indicava el coordinador de mobilització, Francesc Cara, que era

molt crític amb els "actors" del procés que han declarat davant del jutge que la proclamació de la República del 27-O "era de cartró pedra". "Esperem tenir a curt termini el govern de la República catalana en construcció o la pròxima vegada no tindrem res a renunciar i sí molt a denunciar", avisava. No serà l'única gran cita de l'ANC al març, ja que el dissabte 17, coincidint amb les eleccions, donarà suport també a la mobilització que, amb el lema *L'escola no té por*, defensarà el sistema educatiu i la immersió a Catalunya. ■

Uns 3.000 socis de l'ANC van omplir l'espai, que va recordar exiliats i empresonats ■ A. PUIG

Dejuni col·lectiu per denunciar la situació dels presos

L'entitat endega avui mateix una altra campanya, batejada com a *Prou ostatges*, que pretén cridar l'atenció per mitjà d'un dejuni col·lectiu per la llibertat sobre la situació de presos injusta en què estan Oriol Junqueras, Joaquim Forn i els Jordis. La proposta, que més de 50 persones ja

van assajar al novembre i el desembre a Cornellà, demana als qui s'hi vulguin afegir (al web famdellibertat.cat) que estiguin de dos a set dies tancats sense menjar i tan sols bevent aigua, sempre sota supervisió mèdica. Dormiran als mateixos espais, on s'organitzaran tallers, xerra-

des i altres activitats paral·leles durant la jornada. La iniciativa comença avui en un lloc simbòlic, els Caputxins de Sarrià, i s'estendrà les pròximes setmanes arreu del país, ja que ja n'hi ha de confirmats a l'antiga presó Model, el santuari de Montserrat o les Terres de l'Ebre.

Acompanyar-te

Marc López & Rafa Nadal
(campions olímpics de dobles)

Document publicitari

Compromís Empreses és una manera de treballar, la de Banc Sabadell. Assignant-te un gestor per ajudar-te a planificar la manera de fer créixer el teu negoci, un gestor especialista en empreses, evidentment, i que no canviarà llevat que tu vulguis que canviï. Perquè **treballar com si fóssim un** és un dels nostres compromisos, encara que en tenim molts més.

Informa-te'n a bancsabadell.com/acompanyarte o en la teva oficina més pròxima.

B Sabadell
Ser on siguis

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Andreu Pujol Mas

No havíem d'anar a Estremera

Al llarg de la història diverses religions han cregut en la predestinació, considerant que la vida que ens ha tocat viure ja ha estat escrita prèviament i que els esdeveniments del futur no es poden alterar de cap de les maneres. Dissabte aquesta teoria –que, si es confirmés, ens trauria tota esma per fer res de profit– va quedar refutada definitivament. No pot ser que enlloc estigués escrit que amb Alfred Bosch, Albano Dante Fachin i Josep Ginesta ens haguéssim de trobar a l'aparcament d'una presó, enmig d'un desert silenciós de color de gos com fuig, només alterat pel salt d'algun conill esquerp. A Estremera no hi havíem d'anar a fer res. Segur que tampoc podia aparèixer en els averanys per a Oriol Junqueras el fet d'acabar segregat entre filats, murs i torres de guaita i lluny de casa seva.

Després de ser identificats i registrats per uns funcionaris de tracte fred, entrem a la presó enmig d'un grup de familiars i amics d'altres presos. No es van obrint les portes que tenim davant fins que es tanquen les que tenim darrere i, entre una cosa i l'altra, adoptem el posat d'aquells que es troben en un ascensor entre desconeguts. És una operació que es repeteix diverses vegades en un camí d'uns cinquanta metres. Som els únics que no sabem exactament on anem. Observem que els nostres companys de trajecte no han de rebre cap indicació dels carcellers cada cop que s'obre una reixa. Deuen haver vingut tantes vegades que ja s'ho saben de memòria. Rere cada un d'ells s'amaga una desgràcia, una misèria o una vergonya i segur que no en tindríem mai prou, d'escoltar les seves històries. Podríem

La presó d'Estremera, on estan empresonats Oriol Junqueras i Quim Forn vista, a través del filat d'una tanca ■ O. PALAU

fer un intercanvi. Nosaltres quedaríem astorats pels relats d'atracs de bancs, d'assassinats cruels, de baralles de bar que es van escapar de les mans, de tràfic de drogues i de persecucions policials amb cotxes atrotinats. Des-

L'Oriol continua tenint el país dins del cap mentre el mantenen allà clausurat: no el poden doblegar

prés els oferiríem la història més estrofolària de tot el repertori: venim a veure un home que ha estat empresonat per complir el seu deure, un polític que és aquí dins per donar veu al seu poble i per haver pretès fer-lo lliure. No, no ha robat, no ha estafat, ni ha matat.

Tothom obriria uns ulls com taronges.

Mentre ens anem apropant penso que potser ens trobarem l'Oriol desfet i abatut, que hauréem de fer el cor fort per animar-lo i que intentarem convertir aquells tres quarts d'hora en una mena de passatemps agradable que serveixi per donar-li força per a uns quants dies. Res d'això.

Ens posen en una espècie de cabina telefònica i l'Oriol entra somrient, xocant-nos la mà a través de la fredor del vidre. Està com sempre, només que torrat pel sol i lleugerament més prim, i ens explica que es dedica molt a fer esport i que, entre això i respondre cartes, pràcticament té tot el dia ocupat. Després ens regala tot un seguit d'anècdotes de la vida presidiària entre rialles per, finalment, dedicar-

se a donar encàrrecs tal com solia fer quan era a fora: "Parla amb aquest i que parli amb l'altre, és molt important que estiguin coordinats", "No us oblideu d'això, que s'ha de tenir molt en compte", "Com està aquell tema?", "És clau que a l'àrea metropolitana continuem convenent". Continua tenint el país dins del cap i preocupant-se perquè tot rutlli mentre el mantenen allà clausurat: a aquest home, no el dobleguen encara que li posin tres fileres més de murs i cinc rastelleres més de filats.

Finalment deixa de sentir-se la seva veu a través de l'interfon. Això vol dir que se'n ha acabat el temps. I, aleshores, li llegim els lla-vis: "Truqueu a la Neus." Us asseguro que en aquell moment, si haguéssim tingut un mall, hauríem fotut el vidre a terra.

Destituït per haver dinat amb Conesa el cònsol de Finlàndia

ACN
BARCELONA

El cònsol honorari de Finlàndia a Barcelona, Albert Ginjaume, ha estat destituït a petició del govern espanyol, que argumenta que "està actuant d'una manera inapropiada per al seu càrrec". La destitució, avançada per *El Nacional*, estaria relacionada amb el fet que va convidar la presidenta de la Diputació de Barcelona i alcaldessa de Sant Cugat del Vallès, Mercè Conesa, a un dinar amb cònsols acreditats a Barcelona. El Ministeri d'Afers Exteriors espanyol no va veure amb bons ulls que s'hi convidés l'alcaldessa d'un municipi que forma part de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI).

Després que es conegués la destitució del cònsol honorari de Finlàndia a Barcelona, el diputat finlandès Mikko Kärnä ha explicat que presentarà una pregunta sobre aquest afer al Parlament de Finlàndia la setmana que ve. Segons el diputat del Partit de Centre, "Espanya està trencant les regles de la diplomàcia amb les seves peticions".

A més, Kärnä ha assegurat que ha estat el Ministeri d'Afers Exteriors finlandès "en solitari" el que ha pres la decisió de destituir Ginjaume, ja que ni el primer ministre finlandès n'estava informat ni el govern finlandès ha debatut aquest afer. ■

l' hora
d' angles
english
hour

Going Native

Neil Stokes entrevista els actors Sergio Freijo i Aysha Daraui, que participen en les obres de Microescape a Microteatre Barcelona

PA+
Avui, a les 17 h TELEVISIÓ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Suïssa, destí habitual de l'exili català

REPRESSIÓ • Polítics, intel·lectuals i religiosos catalans van haver d'exiliar-se durant la Guerra Civil espanyola i la dictadura franquista fugint de la persecució **REBUDA** • El president Josep Tarradellas i el conseller Ventura Gassol van ser alguns dels representants polítics que van trobar refugi al país helvètic, igual que Mercè Rodoreda o Aurora Bertrana

Judit Larios
BARCELONA

La repressió del procés català pel govern espanyol ha desencadenat en els darrers mesos l'exili de diversos polítics independentistes. Primer va ser la meitat del govern de la Generalitat, entre ells el president Puigdemont, els que van marxar a Brussel·les. La darrera ha estat l'exdiputada de la CUP Anna Gabriel, que dimecres havia de declarar davant del Tribunal Suprem com a investigada per delictes de rebel·lió en la causa de l'1-O, però que dies abans se'n va anar a Ginebra a preparar la seva estratègia de defensa i, finalment, va anunciar que s'hi quedaria.

No cal mirar gaires anys enrere per trobar més casos de catalans exiliats, la majoria d'ells republicans que fugien de la Guerra Civil espanyola i la dictadura franquista. I, sovint, el país de destí escollit era el mateix pel qual s'ha decantat Gabriel: Suïssa. Polítics, escriptors i religiosos van escapar de la persecució i van optar per un país que els oferia majors garanties. Un dels exemples més coneguts probablement sigui el de Josep Tarradellas, que després de 38 anys a l'exili va ser rebut de manera multitudinària i, des del balcó del Palau de la Generalitat, va pronunciar la seva ja cèlebre frase: "Ciutadans de Catalunya, ja soc aquí". El febrer de l'any 1939 Tarradellas va marxar a França. Un cop allà, el govern de Franco va demanar la seva extradició, que va ser denegada, cosa que li va permetre fugir a Suïssa, país que li va concedir el dret d'asil. De nou a París, va ser nomenat president de la Generalitat a l'exili i no va tornar a Barcelona fins al 1977.

El cas d'un altre polític és el de Ventura Gassol, que va ser conseller de Cultura durant el mandat del president Francesc Macià, que es va exiliar en més d'una ocasió. Primer va fugir durant la dictadura de Primo de Rivera davant les amenaces de

Retorn de Josep Tarradellas a Catalunya el 23 d'octubre del 1977 ■ PILAR AYMERICH

ser empresonat. La seva primera parada va ser França, i després de ser-ne expulsat es va dirigir a Bèlgica. El 1930, amb la fi de la dictadura, va tornar a Barcelona, però pocs mesos després de l'inici de la Guerra Civil espanyola va tornar a marxar. El 1941, després d'estar detingut durant tres mesos pels nazis, va anar clandestinament a Lausana, fins que el 1977 va re-

Després de 38 anys a l'exili, Josep Tarradellas va ser rebut de manera multitudinària

tornar a Catalunya.

Una altra exiliada de renom va ser l'escriptora Mercè Rodoreda. Es va instal·lar a París el gener del 1939, juntament amb altres escriptors catalans, entre ells Armand Obiols, amb qui va començar una relació sentimental. Junts, van marxar cap

a Ginebra l'any 1954, quan Obiols va obtenir una feina a la seu de les Nacions Unides a la capital helvètica. Allà, Rodoreda va escriure algunes de les seves obres més destacades, com ara *La plaça del Diamant*, i no va ser fins al 1972 quan va tornar a Catalunya, un any després de la mort d'Obiols.

I una altra escriptora: Aurora Bertrana. També violoncel·lista, va fer un primer viatge a Ginebra per estudiar música. Però anys més tard, el 1938, va tornar al país per motius ben diferents, moguda per la crispació derivada de la Guerra Civil espanyola. El principi d'aquesta nova etapa el passa de manera precària, fins al punt de viure de la caritat i, més endavant, treballar com a minyona. Deu anys més tard va tornar de nou a Catalunya, on va trobar un clima literari de repressió franquista i des d'on va escriure dues novel·les sobre la postguerra viscuda des de l'estranger.

Ginebra també va ser el refugi d'altres catalans, com ara el cardenal Vidal i Barraquer, qui, de fet, va morir allà. Pocs dies després de l'esclat de la Guerra Civil espanyola va ser forçat a abandonar la seva diòcesi pel govern de la Generalitat després d'haver estat empresonat pels anarquistes i va ser ajudat a fugir a Itàlia. L'ocupació nazi, però, el va acabar portant a Suïssa. Des d'allà va reclamar, sense èxit, l'alliberament de tots els presoners religiosos. La voluntat de Vidal i Barraquer era ser enterat a la catedral de Tarragona, però Franco va impedir el trasllat de les seves restes. I no va ser fins 35 anys després de morir, el 1978, quan es va complir el que havia demanat al seu testament.

Després d'estar a punt de ser afusellat pels anarquistes, el mecenes Rafael Patxot es va exiliar el 1936 amb l'ajuda de la Generalitat. El seu primer destí va ser França, però més tard

també va acabar anant a Suïssa. Sempre amb una ferma actitud d'oposició al règim franquista, es va negar a tornar a Catalunya sota la dictadura i va morir a l'exili. Patxot, menys conegut, és recordat pels seus treballs meteorològics, pel seu estudi de les masies catalanes i per haver elaborat el Cançoner Popular de Catalunya. Durant la dictadura de Primo de Rivera, juntament amb Cambó, va donar suport a l'Institut d'Estudis Catalans per garantir la seva continuïtat.

Precisament, Patxot és un dels exiliats que subratlla el diputat al Parlament de Junts per Catalunya Quim Torra. Arran de l'exili de la cupaire Anna Gabriel, Torra va destacar al seu compte de Twitter la llarga llista de catalans que anys enrere també van marxar del país rumb a Suïssa fugint de la repressió, en el que considera un

A la capital suïssa hi ha una de les quatre seus de les Nacions Unides i la de la Creu Roja

"exili poc conegut", en comparació amb el de l'Amèrica del Sud, per exemple. Del país on ell mateix va viure per motius laborals durant dos anys, Torra diu que "és un estat que ha vetllat sempre pels drets humans i té un estatus d'àmplies garanties polítiques per als qui s'hi exilien i refugien". El país helvètic, que no és membre de la Unió Europea però que forma part de l'Espai Schengen, és un referent en la defensa dels drets humans. A la capital —que dona nom a la Convenció de Ginebra— hi ha una de les quatre seus de les Nacions Unides i també el Comitè Internacional de la Creu Roja. I Torra denuncia: "De nou, pel fet de viure i expressar-nos en llibertat, els catalans hem d'escollir el camí de l'exili", alhora que defensa que "només amb la República catalana els nostres drets individuals i col·lectius estaran assegurats". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La nova cap del gabinet de Juncker, Clara Martínez Alberola, amb el seu sotscap, el polonès Richard Szostak ■ EFE

Una espanyola amb Juncker

NOVA • Clara Martínez Alberola, propera al govern espanyol, és la nova cap de gabinet de Jean-Claude Juncker **INFLUENT** • Clau en les posicions de la Comissió Europea sobre Catalunya, va entrar a l'equip de Barroso gràcies al PP

Natàlia Segura

Brussel·les

Setmana gloriosa de La Moncloa en les altes esferes europees. Rajoy ha aconseguit en pocs dies col·locar dos espanyols en posicions d'influència a la UE: la vicepresidència del Banc Central Europeu i la direcció del gabinet del president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker. El luxemburguès va anunciar dimecres passat que la valenciana Clara Martínez Alberola serà a partir del març la seva nova mà dreta, ja que l'alemany Martin Selmayr passa a ser nou secretari general de la institució. És el primer cop que una dona ocupa aquest càrrec, però també la primera vegada que queda en mans de l'Estat espanyol.

Martínez Alberola té 55 anys i prové de la fàbrica més gran de funcionaris comunitaris, el College of Europe. Allà va coincidir amb una de les persones més properes que té a l'equip de Juncker, el portaveu Margaritis Schinas. "Tots dos són els majors llobistes espanyols dins la UE", asseguren fonts consultades. La valenciana va en-

trar a la CE a principis dels anys noranta i des de llavors va anar escalant posicions, des de càrrecs més tècnics, com ara subdirectora de la unitat farmacèutica, fins a d'altres de més polítics com per exemple el de consellera de l'expresident José Manuel Durão Barroso. De fet, aquesta primera entrada al nucli dur de l'executiu la va fer gràcies a la recomanació de l'excomissària i exministra del PP Loyola de Palacio. Així, s'ha convertit en una figura clau en les posicions de la Comissió Europea en l'última dècada pel que fa a Catalunya i és l'encarregada d'assessorar en aquesta qüestió des del 2005.

L'últim ascens va ser determinant per mantenir el control de les posicions de la CE sobre la crisi catalana després de l'1-O. Després de les últimes eleccions europees del 2014, hi havia un empat entre Michel Barnier, l'actual negociador del Brexit, i Jean-Claude Juncker per ocupar la presidència de l'executiu. Segons fonts comunitàries, "Rajoy no tenia cap preferència ideològica entre els dos candidats" i va voler pactar amb Juncker que el seu cap de gabinet fos espanyol, però el luxemburguès s'hi va negar perquè el càrrec ja estava adjudicat

a l'alemany Selmayr. Per contra, Martínez Alberola es va quedar amb la segona posició de màxima influència. "No tenia cap ambició política ni visió europea, sinó que volia col·locar persones properes a ell", afirmen aquestes fonts. En aquesta línia, la funcionària espanyola va rebre la creu d'Isabel la Catòlica del govern espanyol en ple procés independentista. Ara la valenciana fa un salt més gran i agafa les regnes de l'equip de Juncker, que va remarcar respecte d'ella: "És espanyola però sobretot europea." Amb aquest darrer nomenament La Moncloa ja té dos espanyols dirigint els gabinets dels presidents de la Comissió i del Parlament Europeu. Antic membre de l'equip de Loyola de Palacio, ara Diego Canga és la mà dreta d'Antonio Tajani a l'eurocambra, un líder especialment dur amb el moviment independentista català després de l'1-O. A l'entramat de càrrecs influents també hi ha Mercedes Alvargonzález, cap de gabinet del líder del PP europeu a l'eurocambra i esposa del portaveu de la Comissió. Fins i tot, el fill de tots dos, Juan Schinas Alvargonzález, és becari d'un eurodiputat espanyol del PP. ■

Màxim històric als serveis socials de Barcelona

■ S'ha incrementat l'atenció un 9,9% en dos anys ■ L'any passat es van atendre més de 81.000 persones

El centre de serveis socials del Poblenou, un dels que conformen la xarxa municipal ■ ARXIU

Redacció
BARCELONA

L'Institut Municipal de Serveis Socials (IMSS) de Barcelona va tancar el 2017 amb un balanç rècord, ja que va atendre un total de 81.638 persones, la xifra més alta de la seva història. Això representa un increment del 9,9% respecte del 2015, quan es van atendre 74.237 persones. El nombre de visites ha estat també el més elevat, amb un total de 193.386. Segons el consistori, aquestes xifres responen a dos motius. D'una banda mostren que la recuperació de la situació econòmica no repercuteix en totes les famílies d'igual manera. D'una altra, els serveis socials municipals són cada cop més coneguts per la ciutadania.

Les dades mostren un increment generalitzat en tots els capítols de l'IMSS, que ha vist incrementat el seu pressupost en un 62% des del 2014. En tres anys el pressupost ha passat de 95,3 milions d'euros a 154,4 milions. Aquest increment ha repercutit en la major dotació per a pro-

grames com ara *Àpats en companyia*, *Àpats a domicili* i *ajuts a la inclusió*. Hi ha hagut també un augment del nombre de treballadors, que ha passat de 599 el 2014 a 665 el 2017. També ha augmentat el nombre de contractes d'inserció laboral de persones en situació de vulnerabilitat. L'any passat es va aconseguir tancar un total de 2.362 contractes d'inserció del programa

La xifra

81.638

persones van ser ateses l'any passat pels serveis socials de Barcelona, un 9,9% més que el 2015.

Làbora, cosa que representa un increment del 20%. El que s'ha reduït és el temps d'espera per ser atès. El 2015 es va registrar un rècord negatiu, amb 31,2 dies d'espera per ser atès en la primera visita. Aquesta espera era, a finals del gener passat, de 21 dies. ■